

דודי

קורות חיים קצרים...

דודי נולד בדצמבר 1949 להורים שהיו בין חלוצי המגשינים את רעיון קיבוץ הגלויות. אמו ילידת פולין ניצולת השואה ואביו יליד מרוקו.

שילוב שתי התרבויות הוליד דמות נפלאה ומיוחדת במינה.

המשפחה התגוררה אותה עת בבית נטוש ביפו בפורום של משפחה גדולה. בשנת 1952, כאשר המריצו את התנועה מן העיר אל הכפר, עברה המשפחה לתלמי אליעזר, מושב עובדים על יד חדרה, שם למעשה בילה דודי את ילדותו.

ב-1965 עברה המשפחה לבאר-שבע. דודי החל לימודיו בכיתה השישית בבי"ס תיכון עירוני מקיף א' במקום. עם סיום לימודיו בבית הספר התיכון התגייס דודי לשורות צה"ל ומצא את מקומו בחיל השריון. מהטירונות דרך למוד מקצועות הטנק, קורס מפקדי טנקים, קורס קצינים, הגיע לדרגת סגן ושרת כסמ"פ בגדוד שריון בסיני.

דודי עבר את מלחמת ההתשה, שהיתה אמנם קשה עבורו, אך לא התישה אותו. מלחמה זו חיזקה את אמונו בצה"ל ובכוחו, ונטעה בו הרגשת בטחון וגאווה. דודי אהב מאוד את הצבא. היה חייל מסור ואחראי, ועל כך יעידו מפקדיו, פיקודיו וחבריו לנשק.

עם סיום השרות הצבאי נרשם ללמודי הכלכלה באוניברסיטת הנגב. באותה עת עברו הוריו חזרה למושב, ואילו הוא נשאר בבאר-שבע. עבד ולמד וסיים בהצלחה רבה את שנת הלימודים הראשונה. עם תום שנת הלימודים הזאת נשא אשה ועבר לגור בת"א ושם יחד עם אשתו למד ועבד. דודי התקבל לעבוד בשרות הבטחון. גם כאן עבד במסירות, אהב את העבודה והשכיל לשלב את העבודה והלימודים. כאן סיים את שנת הלימודים השניה בהצלחה רבה מאוד, וכאשר תכניות רבות עדיין לפניו, ירדה עליו מהלומת מלחמת יום הכפורים. הוא נקטף באביב ימיו, כאשר טרם הצליח להגשים אפילו מזעיר מתכניותיו.

דודי השאיר אחריו את אשתו כאשר היא בחודש הראשון להריונה ותמר שהיא מזכרת חיה ונחמה קטנה.

דודי

נולד בתל-אביב—יפו ב-13.12.49

נפל במלחמת יום הכפורים ב-16.10.73

הראש מורם בגאווה
והעיניים מושפלות ביראה.
תחושת דחף להגיע, להושיע
והיד קצרה מלהגיע.
מאוחר...

יחדיו במחשבה ובמעש
שלובים רצון מטרה וכעס.
בדיחה על מדליה ודרגה
לצד מסירות תחרות ועזרה.
הבנה...

בן

תולדות עמנו שזורים מלחמות וחללים. אך הכאב
הוא חלקתו הפרטית של כל אחד.
דודי נפל בקרב החוה הסינית במלחמת יום
הכיפורים.

צעיר בגילו ומבוגר באופיו.

הבן דודי היה קשור להוריו. הוא זכה לאהבת
אם ואב וידע להחזיר להם אהבה.

רחל ואלי — במשך שלוש שנות שרות החובה
של דודי, בתקופת מלחמת ההתשה, לא ידעו
שלוה — כה שמחו על שחרורו של דודי מהצבא.

רחל ואלי, הקימו את ביתם כאן בתקופת מל-
חמת העצמאות, החלו מלא כלום והעניקו כל
שיכלו לבניהם. ודאי אמרו בליבם כל שאנו לא
זכינו בו שיזכו בו בנינו.

אושר רב העניק לכם דודי בלכתו לחבוש את
ספסל האוניברסיטה. הוא למד היטב כי ידע מה
רבות ציפיותיכם ואכן הוא עמד בהן.

והנה כחטף פרצה המלחמה, דודי וחני טרם
שקראו להם, נחלצו ויצאו לבסיסים. גם בעת
סוערת זו זכר דודי את הוריו וידע לעודדם ב-
רגעים הקשים ביותר עד שארע הגרוע מכל.

עולם כמנהגו נוהג והכאב נשאר נחלתם הבלעדית
של הקרובים ביותר.

אלה ישאו את השם דודי בלבם תמיד.

בצלאל

בודד אל מול חלל
נתימתה הדרך שסלל.
דמות מביטה ממרום הערפל
לעיניים תוים ולאוזניים המלל
זכרון...

דודי באנו להפרד ממך !

בין הקהל הרב שהתאסף כאן נמצאים חבריך, מפקדיך, חבריך לנשק. באת אלינו כאדם בוגר. לאחר שסיימת את לימודיך היסודיים, את שרותך הצבאי הסדיר, ולאחר שעברת את מלחמת ההתשה בסיני. לאחר שירותך הסדיר השתחררת והתחלת בהמשך לימודיך והתחלת בהקמת משפחה — בית בישראל.

הגעת אלינו, ליחידת המילואים מלא מרץ, בוטח בעצמו, בוטח בחבריו, הרי את רובם היכרת ועברו איתך מסלול זה והיו איתך במלחמת ההתשה. בוטח בידע המקצועי שלו ובשליטתו בטנק.

ידע מקצועי ושליטה בטנק כפי שהיו לך יכול להשיג רק אדם האוהב את הכלי הזה. ואתה אהבת את הכלי, בו מצאת את מותך. אהבה זו ביטאת מספר פעמים.

שיבוץ ביחידה לא היוותה בעיה. עם הנכונות, השקדנות והידע המקצועי שלך מצאת את מקומך במהירות.

תכונות אלו התגלו אצלך גם ביום הכיפורים, לא היתה לך סבלנות להמתין שיביאו לך את צו הקריאה ובזמן שהרגשת משהוא באויר רצית ללכת. התייצבת ביחידה עם רעיתך חני וכל אחד מכם פנה לעיסוקיו. אתה התארגנת במהירות ובלילה התחלת כבר בתנועה לעבר סיני.

השתתפת בקרבות בלימה קשים, בהם נפגעו רבים מחבריך — אך אתה המשכת להיות בטוח בנצחוננו. לא התלבטת, לא היססת.

חושבני ששמחת ברגע שנודע לך כי אנו עוברים להתקפה וקיווית, כי התקפה זו תביא את ההכרעה במלחמה כפי שזה באמת קרה.

עם שמחה זו ועם תקווה זו יצאת בליל 16—15 באוקטובר להתקפה לעבר התעלה לתפיסת ראש גשר על מנת לאפשר מעבר התעלה על-ידי יחידות אחרות ולהשיג את ההכרעה.

קרב זה היה מר ואכזרי, נפגעו שני-שליש מיחידתך וביניהם אתה. נתת את הכל מה שיכלת — את החיים. אך המשימה הושגה.

קרב זה מלא מעשי מופת ויתפוס מקום כבוד בין שורת הקרבות הנלמדים והמשמשים דוגמא.

ובתוך הקרב, אתה, נכונותך, פועלך, אישיותך תשמש דוגמא ומופת לדורות הבאים של שיריונאים.

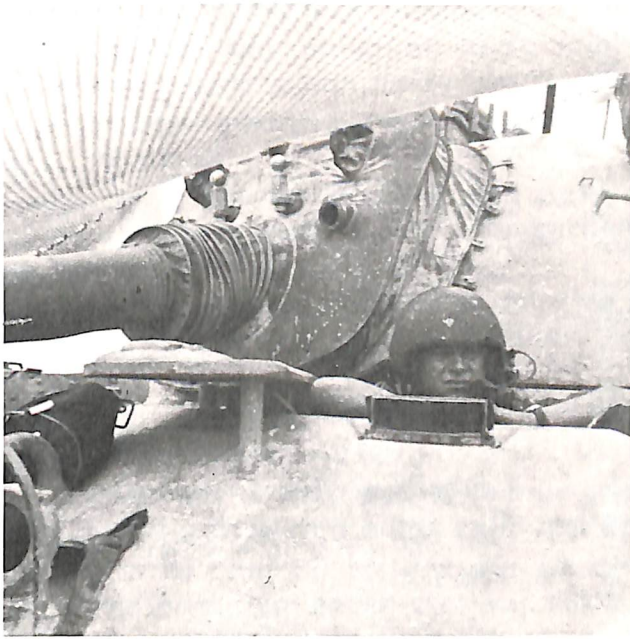
יהיה זכרך ברוך !

אל"מ טוביה רביב
מפקד היחידה

ועל משהו עוד ועוד על משהו.
והאוזן בין כה לא תשמע.
ושותקים.
וקמים מן הכסא ויושבים וקמים ושב.
ויודעים דבר אחד ויחיד :
לא ישוב.

אברהם חלפי

תחלה בוכים
אחר כך הבכי מתאבן.
אחר כך זוכרים דבר אחד ויחיד :
את נפילת הבן.
ואין אומרים דבר
או מדברים על גשם ועל מה נשמע.

בראשית דרכו
בחיל השריון

כמפקד מחלקת טנקים — על גדות התעלה

במעוז על גדות התעלה

אתנחתה לתדרוך עם חברים לפלוגה

הרעיון להוציא לאור חוברת על יקר שנופל הוא שכיח ובד"כ נועד להנציח את זכרו של הנופל בקרב משפחתו, חבריו ומכריו. דודי יישאר חרוט בלבנו לנצח גם אם לא היינו מלקטים את החומר המובא כאן. המטרה האמיתית לשמה עמדתי להגשים רעיון זה, הוא הצורך בכלי עזר נוסף על מנת ללמד את תמר אודות אביה שממילא רק באמצעים כאלה תכיר אותו ותזכור אותו.

זה חודשים רבים שאני מנסה להעלות על הכתב את אשר אני חושבת, מהרהרת מזכירה לעצמי אודות דודי. והדבר קשה. במחשבה הכל מנוסח איכשהו וזה ברור לי, אבל על מנת להעביר את הדברים לאחרים, הדבר דורש הרבה כוחות, יכולת כתיבה ויותר מכל — זה מעורר שוב סערת רגשות. קשה לתאר אדם כמו דודי במלים דוממות ואילמות.

ואז אני שואלת את עצמי כיצד אתאר אותו: בתור חבר? בעל? בן? הלא את כל התפקידים הללו מילא בשיא השלמות ועל כך מעידים דברי חבריו לעבודה, חבריו לנשק מפקדיו ופיקודיו בצבא.

הכרתי את דודי שש שנים לפני שנשאנו ובכל אותן שנים גיליתי כל פעם עוד ועוד תכונות וצדדים שרציתי „לקנות” ממנו. דודי היה בשבילי הרבה יותר מבעל, הוא היה חבר לחיים וחבר טוב ויקר. הוא הפך להיות חלק ממני ולאבד אותו משמעו לאבד חלק ממני, לאבד את שמחת החיים ואהבת החיים. מעולם לא יכולתי לתאר לעצמי כיצד חיים בלעדיו. כל רגע שלא היינו יחד נראה לי נצחי ולכן לחיות בלעדיו פירושו לחיות פצועה לעד.

דודי היה בטוח בעצמו והרגשה זו השרה תמיד על הסובבים אותו. שום דבר לא הווה לגביו בעיה, כל עזרה שהושיט לאחר, היתה מלאה כנות ורצון אמיתי לתת מעצמו.

דודי ידע להגיע לכל אחד, מצא מקום בכל מצב, השתלב בכל חברה ואנשים שפגש פעם ראשונה קבלו את ההרגשה כאילו מכירים אותו שנים רבות. דודי יותר מכל אחד ידע להעניק חום למשפחתו ואז נראה הדבר כמובן מאליו.

כעת נותרנו ללא בטחון, ללא חום, הכל התפרק הכל נחרב.

תמיד הייתי ערה לתלות הגדולה שפיתחתי בו אך הדבר היה נוח ונראה היה טבעי ולכן נתתי לתלות הזאת להתפתח עוד ועוד.

כעת, כאשר הוא נלקח ממני אחרי תקופה קצרה כל כך של אושר אמיתי, אני מרגישה בחסרונו בכל צעד ושעל בחיי היום יום. כל דבר בבית, כל ספר, תקליט, רהיט, הכל קשור בו בצורה זו או אחרת וכאן הקושי.

תקוותי היחידה היא שתמר, הדומה לו כל כך במראה החיצוני תדמה לו גם באישיותה וכך אולי אוכל להתנחם קצת ברגעים קשים של משבר.

דודי, לכתוב עליך קשה, בלתי אפשרי, כי כל אשר ייכתב מתגמד ליד דמותך הענקית אשר תלווה אותי לכל חיי.

לי היית אח יותר מאשר במובן המשפחתי, המלה „אחים” אינה מקבילה למערכת היחסים והרגשות העמוקה ששררה בינינו. אהבתי והערצתי אותך, כי היית הכל לגבי. היית לי כמורה דרך המכוון את דרכי ומיעץ לי בהתלבטויותי, רציתי להיות כמוך אך קשה היה לי להדמות לדמותך, ליופיך, לחוש ההומור הבריא שלך, לטוב לבך, להיותך בעל מסור ונאמן.

הייתם באים לשבת, אתה וחני היקירה, הבית לבש חג, חג בבית כי חני ודודי בבית, יושבים ומשוחחים על הכל, מטיילים במושב ונהנים מהימצאותנו יחד. כאבת את כאבי ושמחת בשמחתי. כשהיית בהופעה בפסטיבל הזמר נשקת אותי לאחר ההופעה, חבקת אותי ואמרת: נעם! אני אוהב אותך וגאה בך! כזה היית כן אוהב ורגיש.

אבל כיום כל מה שנותר הם זכרונות, זכרונות נעימים ויפים מימי הילדות שלנו, מהחוויות והמריבות המשותפות שלנו.

דודי האח היקר האהוב והנערץ, נעקרת מתוכנו, נלקחת מאתנו במכה פתאומית ואכזרית, נותרנו בדד. ההודעה ממנה כה פחדנו ויראנו, כל כך לא רצינו אותה, כי אתה דודי היפה, המושלם הנהדר האגדה, גם אתה חלל, זה לשון ההודעה, אך בלבנו אתה נמצא תמיד, בתוך תוכי אני מדבר אתך, אם בחלום ואם בחיי היום-יום רואה אני את דמותך הצוחקת, היפה, חיוך מלוא הפה האומר בדיחה.

כשהיית בתחילת דרכך בצבא הייתי בתיכון, ליויתי בדאגה את שלבי התאקלמותך בצבא, תחילה בטירונות, לאחר מכן מקצועות וקורס מפקדי טנקים, עד מהרה סיימת את קורס הקצינים והיית לקצין בשריון, קידום שאותו כה רצית. אני נזכר כשהיית בטירונות טיילנו בעיר וראינו זוג צוערי שריון, התבוננת בהם ואמרת „גם אני רוצה!” רצית והיית לקצין טוב בחיל השריון, כל מה שרצית הישגת בכח ההתמדה ובכשרון הטמון בך, מלבד דבר אחד, רצית לחיות, אהבת את החיים וידעת כיצד להפיק מהם את הנאותיהם, יכולת להם. אך מול המות לא יכולת, כדור בודד ואולי אף תועה פגע בעורפך! זהו חסל! הנך חלל!

בשברירית השניה נהיינו שכולים, חני, האשה שכה אהבת הערכתך והערצת נותרה בדד אלמנה, היא בלעדיך, קשה לראותה לבד נאבקת עם החיים, הייתם יחד כגוף אחד, וכעת בלעדיך קשה, קשה לה לתמר היתומה ולנו לי כאח ולהורים השכולים.

אמנם הצטרפה למשפחתנו הכאובה בת קטנה הנושאת את דמותך, תינוקת קטנה ויפהפיה. תמר! ילדת פלא, כשאני מתבונן בחיוכה, בדרך הילוכה ובשחוק פיה אני רואה אותך, את דודי, הוי אלהים, לו לפחות היית זוכה לראות את פאר יצירתך, את התגשמות והתגלות היופי והחכמה כשם שהיית אתה דודי.

אך בלעדיך שחוק פינו נמלא דמעה והשמחה מהולה בעצב.

נעם

שלושה ברקע העוצמה.
דודי ודודו אינם.

26/9

הנה!

היא בטח טרלה

למין אלמ קטן טאה

ט ט ט ט ט ט

אולי קטן -

ט / א / ט

אם (א)

33 (א)

הוא יסוף 1973
קטן זמנא
המשפחה בגוש.

אמיר גלבוץ / ואחי שותק

אחי חזר מן השדה
בבגד אפור.

ואני חששתי שמא חלומי יתבדה
והתחלתי מיד את פצעיו לספר
ואחי שתוק.

אחר חיטטתי בכיסי הסגין
ומצאתי אספלנית שיבש כתמה
ובגלויה שחוקה את שמה,
תחת לציור של פרגים.
ואחי שותק.

אז התרתי את הצרור
והוצאתי חפציו, זכר אחר זכר
הידד, אחי, אחי הגיבור,
הנה מצאתי אותותיך!
הידד, אחי, אחי הגיבור,
אשיר גאווה לשמך.
ואחי שותק
ואחי שותק
ודמו מן האדמה זועק.

אהבה וגבורה

מאת הדוד אברהם ויצמן

איך נפלו גבורים בתוך המלחמה
צר לי עליך אחי נעמת לי מאד...
שמואל ב', פרק א'

משחר יום היולדו הכרתיו ואהבתיו. ומשנקרא שמו דוד יואל על שם סבו ואחי
הגדול, תלמיד חכם, עדין נפש, בעל מידות תרומיות, הוספתי אהבה על אהבה.
ראיתי בו נצר משרשי משפחתנו הנכבדה שרוב רובה הושמדה בשנות השואה, רק
שרידים יחידים נותרו לפליטה ממשפחתנו המסונפת וכל אחד ואחד יקר לנו מאד.
אבל דוד יואל היה משהו מיוחד במינו. ראיתי בו המשך של דוד יואל הסבא שלנו
ז"ל. ואומנם ירש ממנו הרבה ממידותיו הנעלות. צנוע, בעל דרך ארץ, ביישן
במקצת ובסבר פנים יפות קבל כל אדם, צמא לדעת ושקדן בלימודים.

שתי בנות ושני בנים היו לו לאחי הגדול. הבנים והבת הבכורה נספו בשואה,
נשארה רק רחל הבת הצעירה, אוד מוצל מאש. אחרי תלאות וטלטולים הגיעה
לחוף מבטחים לארץ ישראל. כאן נישאה לאלי כהן, שניהם ניצולי השואה, בקשו
לשבת במנוחה בארץ, אבל קפצה עליהם רוגזתה של מלחמת יום כפורים...

דוד יואל ז"ל נולד ביפו. השתתפתי בשלוש שמחותיו: בברית, בר־מצוה ונשואין
ולדאבוני הרב השתתפתי לאחרונה בהלויתו... האם יכולתי לראות בחלום הרע
ביותר שאני אספיד את דוד?..

נפלאה אהבתו אל ההורים ואל כל המשפחה ואת חנה אהב. טוב היה לה מעשרה
בנים, אבל לצערנו הרב הלב האוהב הזה לא זכה לאהבת אב... לראות את מר בתו
הנחמדה שנולדה כדמותו וכצלמו.

תלינו בו הרבה תקוות ופללנו לראותו כמלומד מפורסם אבל לצערנו התפרסם
קדוש וכגבור ישראל...
ובין שמות גבורי ישראל שבכל הדורות שחרפו את נפשם למות בעד קדושת השם
והארץ יתנוסס השם דוד יואל כהן ז"ל, זכר קדוש וגבור לברכה.

מוצאי ראש השנה.

אני נרגשת מאד. שהרי כבר חלפו לא מעט שנים מאז הייתי מורתו של דוד, אך הוא עדיין שומר על קשר.

כמו אז, לפני שנים, ישב מולי, על פניו חיוך של טוב לב, אושר ומין ארשת של תקווה ובטחון בעתיד טוב.

אני הבטתי בו ובאשה הצעירה, שישבה לימינו, ותוך כדי שיחה על העבר ועל התכניות לעתיד, הופיע לעיני דוד הילד-התלמיד בבית-הספר היסודי.

הנער השמנמן עם החיוך הטוב על פניו, היושב בכתה כשראשו נשען על ידיו ועיניו מביטות בפני המורה, והוא מקשיב ועונה על השאלות ומשתתף בשיחה.

דוד — הנער המשתובב עם חבריו בשעת ההפסקה. דוד — הפורט על מנדולינה במסיבות הכתתיות. דוד — החבר הטוב המוכן והיודע לסלוח גם כשעולבים בו. כאילו ממרחק מגיע אלי עתה קולו של דוד, העלם הצעיר, היושב מולי ומספר על על למודיו באוניברסיטה.

והחיוך — אותו חיוך, אותו טוב לב נסוך על הפנים...

שעה של קורת רוח, של נחת. והנה הם נפרדים בברכת „שנה טובה“ ובתקווה להתראות.

„להתראות“! ! !

לבי לא גילה לי אז, באותם רגעי האושר, כי היתה זו הפעם האחרונה בה ראיתי את דוד.

שמונה ימים לאחר מכן פרצה המלחמה ...

דוד איננו ? ! ! ! !

עובדה קרה. מכאיבה ! אכזרית ! היתכן ? !

האם לא היה זה רק אתמול-שלשום, כאשר יצאנו לטיול לגליל העליון. טפסנו על הג'רמק, ודוד היה בין הראשונים שהגיעו למעלה. סמוק לחיים, מאושר ומלא גאווה על פסגת ההר כאומר : „הנה הצלחתי !“

הוא התחמק מאמא רחל שלותה אותנו בטיול, פן יחשדו בו, כי מנסה הוא להתפנק אצל אמא'לה.

ופתאום הוא עושה איזה מעשה קונדס, ואני גוערת בו. והוא — דוד נושא אלי עיניים רציניות שיש בהן משהו מן החרטה, משהו מן הצער, אך לא כניעה (!)

דוד ? ! ! ! ...

אך דוד לא יענה עוד.

רק הזכרונות נותרו. מראה העיניים המחייכות ו...הכאב על חיים צעירים שנגדעו באבם.

הלב זועק בלי קול : מדוע ? ! ! !

צפורה אבטליון

אשר
השירות
מסגרת
אשר
73/10/06
השירות
אשר

8/10/06 ! נר
אשר
אשר
אשר
אשר
אשר
~~אשר~~
אשר

מצבה

מהאש והתופת, מהעייפות, הפחד והגבורה. מגיא ההריגה,
אל מול מצבה חתומה.

נפש שהלכה לה, ודמות שתשאר חקוקה. כה קרובה... ורחוקה... קרובה... ורחוקה...
בעין עצומה, שבה, ובפקיחתה נעלמה.

הראש מורם בגאווה, והעיניים מושפלות ביראה,
אל מול מצבה יתומה.

שם היה נורא — אימה, כלם בעד אחד ואחד בעד כלם. לשם הלכה ולא חזרה.
תחושת דחף להשיב הגלגל אחור, בתקוה להושיע והיד קצרה להגיע.

כה קרובים זכרונות רחוקים על אותה תקופה ארוכה
אל מול מצבה חתומה.

קמ"ט קק"ש בגדוד ובהתשה. אותה משימה, שאיפה ומטרה, איחדה עולמות
שילבה הצלחה.

סמ"פ וקמב"ץ, תפקידים קרובים וכרוכים; התקדמות, הצלחה. ולפתע
עולמות מתרחקים.

בשחרור היתה הרגשת הקלה ואתה סיום תקופה. שיבה להתחלה, התרחקות ושכחה,
אל מול מצבה חתומה.

ובטרם מלחמה, פגישה. תקוה לתקופה חדשה, כזאת שכבר היתה בהתחלה.
עמה, עם המלחמה הפכה התקוה לאכזבה. קירבה וזכרון.

חברות שנדמה,

אל מול מצבה חתומה.

נפש שהלכה לה, ודמות שתשאר חקוקה. כה קרובה... ורחוקה... קרובה... ורחוקה...

בצלאל

דודי,

רוצה לספר עוד ועוד — ולא יכול.

המלים ישנן, הרגשות מאיימים להתפרץ — ואין עוזר. שהרי לא סיפורים יש
בכוחם למצות אותך, כפי שאנו היכרנוך, מקרוב ובאמת.

מה לא היית? — חם, חברי, דואג, עוזר, מחייך, אוהב, אנושי — בקיצור, מכלול
שלם שפירושו: חיים. ובגלל שהיית כפי שרק אתה יכלת להיות אהבנוך!

לא רבים זוכים לחברים שהם גם אוהבי אמת, כי לשם כך צריכים להיות טובים
עוד יותר, כמוך, כפי שהינך עבורנו.

לכן, בלכתך מאיתנו, אנו כואבים כמי שאיבד חלק מעצמו, גופו ועצמיותו.

אך למרות הכאב — עמנו אתה ועימנו תהיה, כי את זאת אני מבטיח!

מאיר מרום

מנשרים קלו מאריות גברו

קטונתי מדוד הקדמון שידע לבטא בקינה נפלאה את צערו על אבדן ידידו היקר. דלות המלים שבפי, אבל הן באות מעומק הלב. צר לי עליך, תלמידי דוד.

נער רך היית בין תלמידי שבכפר הצעיר באותם ימים רחוקים של 1954. ילד נבון, יפה-עיניים ויפה נפש, תלמיד חרוץ וממושמע וילד ערני ומשתובב עם שובבים בהפסקה.

טוב לב היית, חייכן, חביב, ורגיש בצורה בלתי רגילה. ידעתי לפי מבע עיניך עד מה התרשמת מספורי התנ"ך שספרתי בכתה, או בשעת סיורים שערכנו לרוב בחורשות ובגבעות שמסביב לכפר. בלעת כל מלה כי מלא רגש היית. וכשהספור היה עצוב — מלאו עיניך דמעה.

ולא ידענו אז — שגם אתה, דוד, תהפך לספור אגדה, ספור עצוב מלא הוד, עוד חוליה בשרשרת תפארת נצח ישראל.

שמחנו בכפר כשהגעת למצוות, סיימת בי"ס תיכון, גדלת, והיית לקצין בישראל, אחראי וממושמע וחבר נאמן כהרלגך מילדות.

והנה, זכו הוריד להשיאך, וברוב ששון ראינוך כחתן גאה ומאושר, וכל הכפר לקח חלק בשמחה.

אך אהה, לא לזמן רב, כי את בתך הרכה תמר כבר לא הכרת. היא נולדה כחצי שנה לאחר שעלית ברכב אש השמימה במלחמת יום הדין האכזרית אי שם בחולות סיני.

הצבי ישראל על במותיך חלל — איך נפלו גבורים!

אסתר דרורי

מעשה אחד מיני רבים מאוד

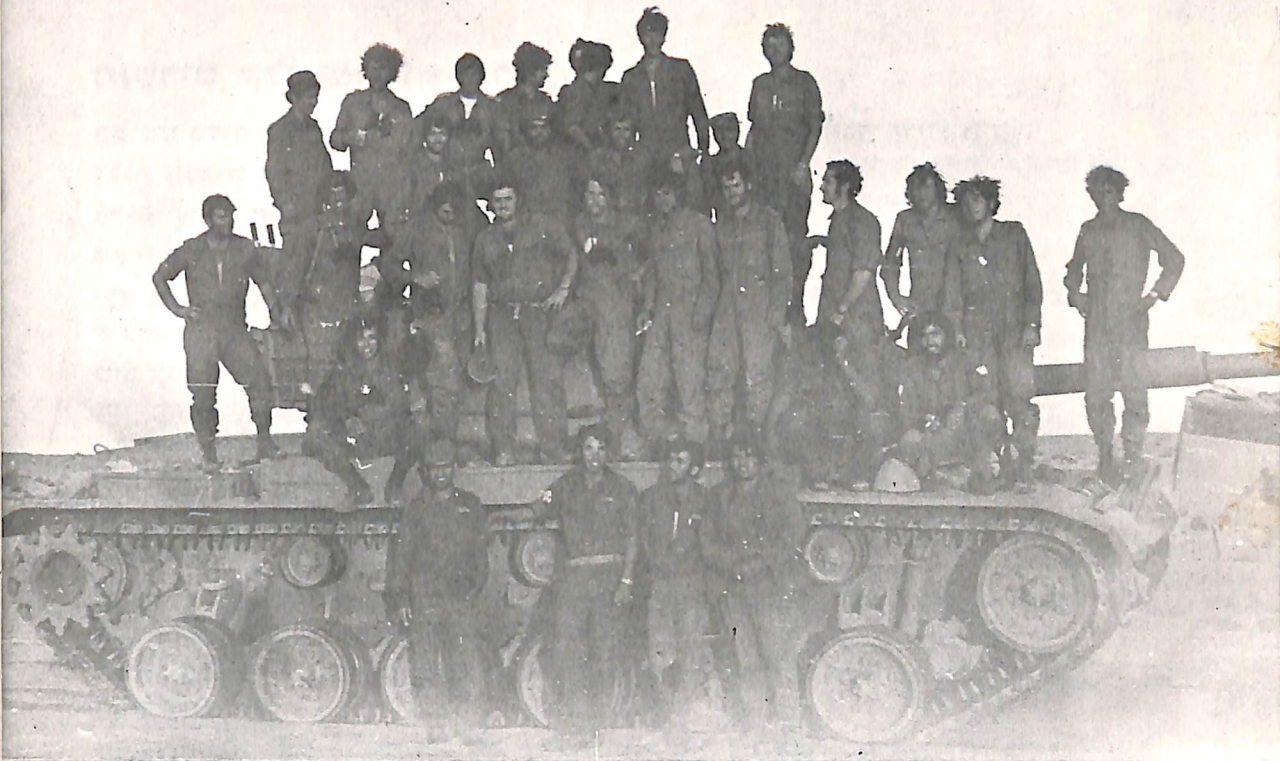
כמובן, זכורים לי אירועים ומקרים משותפים רבים רבים מאז ימי בית הספר התיכון, אבל הייתי רוצה להתייחס לנקודת אור בולטת במיוחד שקשה לי לשכוח אותה.

לכל אדם יש באמתחתו את הימים היותר טובים והפחות טובים בתקופותיו השונות. לעולם הוא יחשוב פעמיים אם לשתף אדם אחר בחוויות ממין זה ודודי היה אחד האנשים הבודדים הזכור לי היטב כאדם הפתוח לכל בעיה מעין זו. איכפת היה לו מאוד לתת ידו ולהשקיע מיטב עזרתו ברצון לפתור בעיה לאדם אחר וכצעד ראשון דאג תמיד לכך שלא יהיה אדם אחר שרוי בבדידות מסוג זה או אחר.

באחד מימי הששי הוזמנו אל חני ודודי לדירתם בתל-אביב. אותו יום היה יום גשום ביותר ודודי חשב לעצמו שמא לא אגיע לנוכח מזג האויר הסוער, אבל כשחני ודודי מזמינים הרי הם מתכוונים לכך בכל לבבם והטלפון לא פסק מלצלצל כדי לוודא שאכן אגיע. כל מאמץ לא נחסך באותן שעות כדי לשכנע אותי לבוא בכל זאת.

ואכן הגעתי. אולי רק כדאי להוסיף ולומר שקבלת פנים והכנסת אורחים כפי שזכיתי למצוא בביתם זוהי אחת התמונות הנדירות ביותר היום.

המחשבה שגורמת לי טרדה עד היום היא המחשבה שאדם כמוהו שכל כך עזר לאנשים לא להיות לבדם על משפחתו הביאה המלחמה את האסון של להיות לבד.

14. 10. 73

אלים יקרים שלי!

רצתי לכתוב לך מכתב ארוך
 אבל אני חושב שגילויי הקונספציה הם גורם
 המכריע.

אני מרגיש טוב מאד, אולם סוף סוף
 פתחתי את המכתב שלי, שמאוד

אני מקווה שאתה תהיה חייב
 משהו - רצתי.

אני מרגיש טוב מאד, אולם סוף סוף
 פתחתי את המכתב שלי, שמאוד
 אהבתי לכתוב לך מכתב ארוך
 אבל אני חושב שגילויי הקונספציה הם גורם
 המכריע.

אני מרגיש טוב מאד, אולם סוף סוף
 פתחתי את המכתב שלי, שמאוד
 אהבתי לכתוב לך מכתב ארוך
 אבל אני חושב שגילויי הקונספציה הם גורם
 המכריע.

אוריאל

דודי !

לפני זמן קצר בלבד, עמדתי על הבמה ביום
נשואיכם ואחלתי שיהיה לכם הכי טוב שבעולם.
והנה כעבור זמן קצר נשארו רק זכרונות. המל-
חמה האכזרית הזאת לקחה אותך מאתנו.

היית לי גיס אהוב וגם אח היית לי מפני שאין
לי אחים רק אחות.

השארת לנו אוצר גדול, את בתך, תמר אותה
אנו אוהבים כל כך. כמה צר לנו שלא זכית לר-
אותה. היא ילדה נפלאה והיא הרי חייבת להיות
כזאת כי בתך היא.

ולכן גם קראנו לה תמר —

תמר בת דוד המלך.

אורית